

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/229/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1718201724
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ingrid Degmová Pospíšilová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1718201724.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej a sudcov JUDr. Valérie Kleinovej a JUDr. Anny Kašajovej v právnej veci žalobcu: Intrum Slovakia s.r.o., so sídlom v Bratislave, Mýtna 48, IČO: 35 831 154, zast. JUDr. Ján Šoltés, advokát, so sídlom v Bratislave, Mýtna 48, proti žalovanému: V. J., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom E. XXX/XX, D.Ý. N., zast. JUDr. Peter Vachan, advokát s.r.o., so sídlom v Žiline, Pavla Mudroňa 1191/5 o zaplatenie 2 096,85 eur s príslušenstvom, na odvolania žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Pezinok zo dňa 16. apríla 2019 č. k. 4Csp 20/2018-98 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 1.668,98 eur s príslušenstvom, v napadnutej zamietajúcej časti a v napadnutej časti o nároku žalobcu na náhradu trov konania vo veci samej v rozsahu 61% z r u š u j e a vec mu v tomto rozsahu v r a c i a na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zastavil konanie v časti o zaplatenie 23,82 eur s príslušenstvom a v tejto časti priznal žalovanému plný nárok na náhradu trov konania, žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.668,98 eur s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne od 20.10.2018 do zaplatenia do troch dní od jeho právoplatnosti, vo zvyšku žalobu zamietol, žalobcovi priznal pomerný nárok na náhradu trov konania vo výške 61% a žalobcovi priznal vrátenie súdneho poplatku vo výške 9,80 eur prostredníctvom Slovenskej pošty, a.s. po jeho právoplatnosti.

2. Vychádzal zo žaloby pôvodného žalobcu Všeobecnej úverovej banky, a.s., ktorý sa domáhal uložiť žalovanému povinnosť zaplatiť mu sumu vo výške 2 096,85 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne od 3.11.2015 do zaplatenia a nahradiť mu trovy konania a právneho zastúpenia, skutkovo odôvodnenej tvrdením, že so žalovaným, ako dlžníkom, uzavrel dňa 22.12.2014 zmluvu o poskytnutí pôžičky, na základe ktorej sa zaviazal poskytnúť žalovanému pôžičku vo výške 2 000,- eur, pričom neoddeliteľnou súčasťou zmluvy sú Všeobecné obchodné podmienky. Podľa zmluvy o pôžičke mal žalovaný splácať pôžičku v pravidelných 60 mesačných splátkach v sume 59,30 eur, a to až do celkovej sumy 3 558,- eur.

Žalovaný uhradil len sumu 307,20 eur. Vzhľadom na porušenie povinnosti splácať pôžičku, resp. jej jednotlivé splátky riadne a včas, v súlade so zmluvou a podmienkami k zmluve, listom zo dňa 27.8.2015 /predžalobnou upomienkou/ vyzval žalovaného k okamžitej úhrade dlžných splátok jednorazovo. Žalovaný dlh neuhradil, preto žalobca v súlade s čl. 12.2 zmluvných podmienok dňa 19.10.2015 úver zosplatnil, o čom informoval žalovaného listom zo dňa 28.10.2015 /oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru/. Celkový dlh ku dňu podania žaloby predstavoval sumu 2 096,85 eur, ku ktorej si uplatnil zákonné úroky z omeškania.

3. V žalobe za prostriedky procesného útoku žalobca označil a k žalobe pripojil zmluvu o poskytnutí pôžičky zo dňa 22.12.2014 vrátane všeobecných obchodných podmienok, prehľad splátok a úhrad, predžalobnú upomienku s doručenkou, oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru.

4. Žalovaný v písomnom vyjadrení sa k žalobe označil predmetnú zmluvu o pôžičke za bezúročnú a bezpoplatkovú z dôvodu absencie obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa ust. § 9 ods. 2 písm. f) a k) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, v znení účinnom ku dňu podpisu zmluvy (tzn. termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru; výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia), poukazujúc pritom na viaceré súdne rozhodnutia v obdobných veciach (rozsudok Súdneho dvora EÚ C-42/2015 v spore Home Credit Slovakia, a.s. proti T. J., rozsudok NS SR 7Sžo 61/2015, uznesenie NS SR 2Cdo 155/2011 zo dňa 21.12.2011, rozsudok Krajského súdu v Trnave 25Co 20/2017 zo dňa 24.1.2018, rozsudok Krajského súdu v Prešove 6Co 26/201 zo dňa 28.6.2018, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne 17Co 385/2016 zo dňa 4.10.2017, rozsudok Krajského súdu v Žiline 9Co 40/2018 zo dňa 19.4.2018 a iné). Keďže žalovaný sa dostal do omeškania so splátkou zročnou dňa 20.6.2015, mal za to, že premlčacia doba žalobcom uplatneného nároku na základe zosplatnenia úveru začala plynúť dňa 21.6.2015, pričom uplynula dňa 20.6.2018. Voči žalobe zo dňa 21.8.2018 žalovaný vzniesol námietku premlčania a navrhol ju zamietnuť ako nedôvodnú.

5. O procesnom návrhu na pripustenie zmeny strany sporu na strane žalobcu rozhodol súd prvej inštancie uznesením č.k. 4Csp 20/2018-62 dňa 9.1.2019. Prílohou procesného návrhu bola rámcová zmluva o postúpení pohľadávok zo dňa 30.11.2017 vrátane žiadosti o postúpenie a prevod zo dňa 19.11.2018, identifikácia postupovanej pohľadávky voči žalovanému a oznámenie o postúpení pohľadávky vo výške 2 529,63 eur s príslušenstvom zo dňa 22.11.2018 s podacím hárkom.

6. Elektronickým podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 1.2.2019 vzal žalobca späť žalobu v časti o zaplatenie istiny vo výške 23,82 eur s príslušenstvom a konanie v tejto časti žiadal zastaviť, odôvodňujúc to tým, že po podaní žaloby došlo zo strany žalovaného k úhrade dlhu vo výške 7,94 eur dňa 14.12.2018 a 15,88 eur dňa 18.1.2019. Žalovanému žiadal uložiť povinnosť zaplatiť sumu vo výške 2 073,03 eur s úrokom z omeškania 5,05 % ročne zo sumy 2 096,85 eur od 3.11.2015 do 14.12.2018, úrokom z omeškania 5,05 % ročne zo sumy 2 088,91 eur od 15.12.2018 do 18.1.2019 a úrokom z omeškania 5,05 % ročne zo sumy 2 073,03 eur od 19.1.2019 do zaplatenia.

7. O čiastočnom zastavení konania rozhodol súd prvej inštancie podľa ust. § 144 CSP, v spojení s § 145 ods. 2 CSP a s § 146 ods. 1 CSP na základe dispozitívneho úkonu žalobcu realizovaného skôr, než sa začalo predbežné prejednanie sporu podľa ust. § 168 CSP alebo pojednávanie. Súhlas žalovaného s čiastočným späťvzatím žaloby nebol potrebný.

8. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 177 ods. 2 písm. a) a písm. b) CSP oboznámením listinných dôkazov žalobcu v rozsahu, ako ich pripojil k žalobe a zistil nasledovný skutkový stav:

9. Žalovaný, ako spotrebiteľ, s právnym predchodcom pôvodného žalobcu - Consumer Finance Holding a.s. (majúcim sídlo v Kežmarku, Hlavné námestie 12), ako dodávateľom, na predtlačenom formulári dodávateľa, označenom ako „zmluva o poskytnutí pôžičky“, uzatvoril dňa 22.12.2014 písomnú zmluvu o „pôžičke“ /bezúčelový spotrebiteľský úver/, predmetom ktorej bol záväzok dodávateľa poskytnúť žalovanému pôžičku vo výške 2 000,- eur prevodom na označený účet žalovaného a záväzok žalovaného splácať poskytnutú pôžičku v pravidelných mesačných splátkach v počte 60, v sume 59,30 eur, s uvedením termínu splatnosti prvej splátky dňa 20.1.2015, termínu konečnej splatnosti 12/2019, pričom ďalšie splátky sú splatné vždy do 20. dňa v mesiaci, s uvedením doby trvania zmluvy „do splatenia všetkých záväzkov klienta podľa tejto zmluvy“, s uvedením ročnej úrokovej sadzby 28,71 %, celkových nákladov spotrebiteľa 1 558,- eur, RPMN 28,71 %, priemernou hodnotou RPMN 18,66 % a celkovou sumou pôžičky 3 558,- eur, keď v čl. IX zmluvných podmienok v bode 6. „podmienky splácania“, sa uvádza, že klient je povinný riadne a včas splácať poskytnutú pôžičku v pravidelných mesačných splátkach v sume a termínoch uvedených v zmluve, ktorej sú tieto podmienky súčasťou, pričom ďalej sa uvádza, že prvá splátka je splatná nasledujúci mesiac po uzavretí zmluvy, pokiaľ nie je dohodnuté inak.

10. Z prehľadu splátok a úhrad zistil, že žalovaný na splatenie úveru do dňa podania žaloby uhradil: dňa 22.12.2014 sumu 30,- eur, dňa 20.4.2015 sumu 59,30 eur, dňa 20.5.2015 sumu 59,30 eur, dňa 22.6.2015 sumu 59,30 eur, dňa 20.7.2015 sumu 59,30 eur, dňa 9.2.2018 sumu 10,- eur, dňa 9.3.2018 sumu 10,- eur, dňa 11.4.2018 sumu 10,- eur a dňa 9.5.2018 sumu 10,- eur, teda v súčte uhradil 307,20 eur, ako bolo uvedené v žalobe, pričom po podaní žaloby žalovaný podľa tvrdenia žalobcu uhradil dňa 14.12.2018 sumu 7,94 eur a dňa 18.1.2019 sumu 15,88 eur, teda spolu ku dňu vydania rozhodnutia súdu prvej inštancie žalovaný uhradil v prospech žalobcu sumu vo výške 331,02 eur.

11. Mal za preukázané, že z dôvodu nesplácania mesačných splátok právny predchodca pôvodného žalobcu listom - predžalobnou upomienkou zo dňa 27.8.2015, doručenou žalovanému do vlastných rúk dňa 14.9.2015, vyzval žalovaného na bezodkladné zaplatenie nedoplatku na splátkach vo výške 221,99 eur s upozornením, že ak do 5.10.2015 nedôjde k úhrade splátky splatnej v mesiaci 06.2015, bude oprávnený úver zosplatiť. Zistil, že písomným oznámením zo dňa 28.10.2015 žalobca vyhlásil svoju pohľadávku proti žalovanému z predmetnej úverovej zmluvy za okamžite splatnú a žalovaného vyzval na zaplatenie dlžnej čiastky vo výške 2 159,67 eur. Vyhodnotil, že doručenie tohto vyhlásenia žalovanému, ale ani jeho podanie na poštovú prepravu, žalobca v konaní netvrdil a ani nepreukázal.

12. Konštatoval, že písomnou zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 30.11.2017 postupca - VÚB a.s. / pôvodne Consumer Finance Holding. a.s./ na postupníka - Intrum Slovakia a.s., postúpil pohľadávku, vyplývajúcu im z hodnoty klientskych zmlúv, konkrétne pohľadávku voči žalovanému v preskúmanom konaní, evidovanú pod číslom zmluvy. Postúpenie pohľadávky zo zmluvy evid. č. XXXXXXXX vo výške 2 529,63 eur s úrokmi a ostatným príslušenstvom na žalobcu oznamoval postupca žalovanému listom zo dňa 22.11.2018, podaným na poštovú prepravu dňa 22.11.2018 s výzvou na úhradu tohto dlhu novému veriteľovi. Doručenie tejto písomnosti žalovanému nemal žalobcom v konaní za preukázané.

13. Ustálený skutkový stav súd prvej inštancie právne posúdil podľa § 524 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 526 ods. 1 a 2 OZ, § 52 ods. 1a až 4 OZ, § 53 ods. 1, 2 a 9 OZ, § 565 OZ, § 54 ods. 1, 2 OZ, § 101 OZ, § 488 OZ, § 2 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, § 9 ods. 1, 2 uvedeného zákona, § 11 ods. 1 písm. b/ uvedeného zákona, § 517 ods. 1, 2 OZ v spojení s § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Zb. v znení účinnom od 01.02.2013 a § 563 OZ. Zaujal právny názor, že zmluva o úvere je v zmysle ust. § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka tzv. absolútnym obchodom, avšak právne vzťahy, vzniknuté z tohto zmluvného vzťahu, sa spravujú Občianskym zákonníkom, vzhľadom na povahu účastníkov a povahu zmluvného vzťahu medzi nimi založeného zmluvou o spotrebiteľskom úvere. Právne posúdil, že táto zmluva je v zmysle zákonných ustanovení OZ, zákona o ochrane spotrebiteľa a zákona o spotrebiteľských úveroch, aj spotrebiteľskou zmluvou, zmluvou o spotrebiteľskom úvere, pretože sa ňou právny predchodca žalobcu ako veriteľ zaviazal poskytnúť žalovanému, ako spotrebiteľovi, úver a spotrebiteľ sa zaviazal poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady, spojené so spotrebiteľským úverom, keď zmluva bola uzavretá v rámci podnikateľskej činnosti veriteľa, ktorý v nej vystupuje ako dodávateľ a žalovaný, ktorý vystupuje ako spotrebiteľ, pričom za jej charakteristický znak označil, že sa uzaviera vo viacerých prípadoch a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje / s odkazom aj na ÚS SR I.ÚS 402/2013-10 zo dňa 19.6.2013, ako aj I.ÚS 101/2016/. Konštatoval, že „Všeobecnou požiadavkou toho, aby bolo možné písomnosť považovať za doručeníu je, aby adresát mal objektívnu možnosť sa s touto oboznámiť. Pokiaľ je obsahom zásielky právny úkon, potom sa zásielka považuje za doručeníu najmä jej prevzatím, ale aj vtedy, ak jej adresát bude mať objektívnu možnosť oboznámiť sa s obsahom prejavu vôle v ňom vyjadrenej, t.j. akonáhle sa dostane prejav vôle do sféry jeho dispozície. Interpretácia procesných predpisov neprichádza do úvahy. V zmysle týchto, prejav vôle vyjadrený jednostranným právnym úkonom pôsobí od doby, keď dôjde osobe, ktorej je určený. Prejav vôle pôsobí voči neprítomnej osobe od okamihu, keď jej dôjde.“ (uznesenie NS SR sp. zn. 5 Cdo129/2010 zo dňa 28.1.2011).

14. Vykonaným dokazovaním mal súd prvej inštancie v konaní za preukázané, že medzi právnym predchodcom pôvodného žalobcu a žalovaným bola dňa 22.12.2014 uzavretá spotrebiteľská zmluva o úvere, na základe ktorej bol poskytnutý žalovanému bezhotovostný bezúčelový úver vo výške 2 000,- eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splatiť v 60 mesačných splátkach vo výške 59,30 eur, spolu so zmluvne dohodnutým fixným úrokom vo výške 28,71 % ročne, od nasledujúceho mesiaca po uzavretí zmluvy, do 12/2019, celkovo mal žalovaný splatiť sumu 3 558,- eur. Ďalej mal za preukázané zo skutkových tvrdení

žalobcu a jeho listinných dôkazov, že žalovaný do dňa predčasného zosplatnenia úveru právnomu predchodcovi žalobcu uhradil spolu sumu 307,20 eur, keď tieto skutkové tvrdenia žalobcu žalovaný nepoprel.

15. Posúdením ex offo obsahu a formy úverovej zmluvy, ako právneho titulu žalobcu na plnenie od žalovaného, označenej ako „zmluva o pôžičke“, dospel k záveru, že táto neobsahuje náležitosti v zmysle vyššie cit. § 9 ods. 2 osobitného predpisu (zákona NR SR č. 129/2010 Z. z.) a síce: doba trvania zmluvy a termín splatnosti úveru.

14. V súhrne zistených absentujúcich náležitostí spotrebiteľskej úverovej zmluvy potom uzatvoril, že v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. b) zákona NR SR č. 129/2010 Z. z. treba tento úver považovať za bezúročný a bez poplatkov. Potom ak žalovaný z poskytnutej sumy úveru vo výške 2 000,- eur veriteľovi uhradil spolu sumu 331,02 eur (307,20 eur do dňa podania žaloby na súd a 23,82 eur po podaní žaloby na súd), rozdiel predstavuje sumu 1 668,98 eur, preto súd prvej inštancie zaviazal žalovaného na zaplatenie dlhu vo výške 1 668,98 eur s tým, že konanie v časti o zaplatenie 23,82 eur zastavil pre späťvzatie žaloby. Vo zvyšku žalobu v časti istiny 404,05 eur s príslušenstvom zamietol ako nedôvodnú, nemajúcu podľa súdu prvej inštancie oporu vo vykonanom dokazovaní, právnych predpisoch a ustálenej rozhodovacej praxi vyšších súdnych autorít. Vyslovil, že na tomto rozhodnutí pritom nemení nič ani žalovaným tvrdená námietka premlčania dlhu, keďže podľa listinných dôkazov žalobcu bol žalovaný v omeškaní už so zaplatením prvej splátky, splatnej dňa 20.1.2015, následne vykonal štyri úhrady/splátky dňa 20.4.2015, 20.5.2015, 22.6.2015 a poslednú dňa 20.7.2015, tzn. že od splátky splatnej dňa 20.8.2015 žalovaný nevykonal žiadne úhrady, pričom žaloba bola doručená súdu prvej inštancie elektronicky dňa 20.8.2018.

15. V časti o zaplatenie zákonných úrokov z omeškania z priznanej sumy 1 668,98 eur súd prvej inštancie žalobe vyhovel len v časti odo dňa 20.10.2018 do zaplatenia dlhu, teda odo dňa nasledujúceho po doručení žaloby žalovanému, keď vyhodnotil, že žalobca v konaní nepreukázal doručenie kvalifikovanej výzvy veriteľa dlžníkovi na splnenie dlhu (výzvy na plnenie zo dňa 28.10.2015) v zmysle ust. § 563 OZ a súdnu prax /R 27/1977/ a iba v zákonnej Nesúhlasil s právnym záverom súdu prvej inštancie, že relevantná zmluva o pôžičke je bezúročná a bez poplatkov, majúc za to, že súd prvej inštancie nesprávne zistil, že zmluva neobsahuje dojednanie o dobe jej trvania a konečnej splatnosti úveru, keď s právnym zistením skutkového stavu by podľa neho zistil, že ich obsahuje v článku V, a to doba trvania 60 mesiacov, konečná splatnosť 20.12.2019 príslušenstva z tejto sumy žalobu, nemajúcu oporu vo vykonanom dokazovaní v rozsahu, vymedzenom žalobcom a v právnych predpisoch, zamietol.

16. O nároku na náhradu trov konania v zastavujúcej časti súd prvej inštancie rozhodol podľa ust. § 256 ods. 1 CSP vzhľadom na zavinenie zastavenia konania v tejto časti žalobcom.

17. O nároku na náhradu trov konania vo veci samej rozhodol v zmysle zásady úspešnosti v konaní podľa ust. § 255 ods. 1, 2 CSP vyhodnotiac, že žalobca bol v konaní čo do uplatňovanej istiny 2 073,03 eur úspešný vo výške 1 668,98 eur (80,50 %) a neúspešný vo výške 404,05 eur (19,50 %), preto čistý úspech žalobcu v konaní predstavuje 61 % (80,50 % - 19,50 %).

18. O vrátení alikvotnej časti súdneho poplatku žalobcovi zo späťvzatej časti žaloby, kráteného o 1 %, najmenej však o sumu 6,70 eur, vo výške 9,80 eur, rozhodol podľa ust. § 11 ods. 3, 4 a 6 zákona SNR č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v platnom znení.

19. Proti tomuto rozsudku v rozsahu jeho zamietajúcej časti a v súvisiacej časti o nároku žalobcu na náhradu trov konania vo veci samej v rozsahu 61% podal prostredníctvom svojho právneho zástupcu riadne a včas odvolanie žalobca a žiadal ho v ním napadnutom rozsahu zmeniť a rozhodnúť tak, že mu bude priznaná aj suma 404,05 eur s úrokom z omeškania vo výške 5% p.a. od 20.10.2018 do zaplatenia a nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie, že zmluva o pôžičke je bezúročná a bez poplatkov, keď podľa neho došlo k nesprávnemu skutkovému zisteniu, že zmluva neobsahuje dojednania o dobe jej trvania a o konečnej splatnosti úveru, nakoľko tieto náležitosti sú podľa neho obsiahnuté v článku V zmluvy, a to doba trvania zmluvy 60 mesiacov, konečná splatnosť 20.12.2019.

20. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal prostredníctvom svojho právneho zástupcu v rozsahu jeho vyhovujúcej časti a v súvisiacej časti o nároku žalobcu na náhradu trov konania v rozsahu

61 % riadne a včas odvolanie žalovaný a žiadal ho v tomto rozsahu zmeniť a žalobu zamietnuť v celom rozsahu a priznať mu nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Mal za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Pripomenul, že podľa predžalobnej upomienky zo dňa 27.08.2015 právny predchodca žalobcu vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru pre omeškanie so splátkou zročnou 20.06.2015, preto podľa jeho názoru súd prvej inštancie nesprávne nevyhodnotil žalobou uplatnenú pohľadávku ako premlčanú, nakoľko podľa neho premlčacia doba žalobcom uplatneného nároku na základe zosplatnenia úveru začala plynúť dňa 20.06.2015 a uplynula dňa 20.06.2018, preto žalobu považoval za podanú až po márnom uplynutí trojročnej premlčacej doby. Poukázal na viaceré rozhodnutia krajských súdov SR v obdobných veciach týkajúcich sa premlčania nesplnených splátok úveru. Mal za to, že žiadna zo sporových strán nepoprela splnenie podmienok pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru, preto záver súdu prvej inštancie o tom, že žalobca netvrdil a nepreukázal doručenie oznámenia o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru zo dňa 28.1.2015 nemá podľa neho žiadnu oporu vo vykonanom dokazovaní.

21. Žalovaný vo svojej odvolacej replike na odvolanie žalobcu realizovanej prostredníctvom svojho právneho zástupcu elektronickým podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 10.07.2019 navrhol rozsudok súdu prvej inštancie zamietnuť v celom rozsahu vzhľadom na premlčanie nároku uplatneného žalobou.

22. Žalobca v elektronickej odvolacej replike doručenej súdu prvej inštancie prostredníctvom svojho právneho zástupcu dňa 15.01.2020 označil rozsudok v žalovaným napadnutej časti za vecne správny majúc za to, že súd prvej inštancie sa dostatočne skutkovo aj právne vysporiadal s vecou v tomto rozsahu, na základe vykonaných dôkazov dospel podľa neho k správnym skutkovým zisteniam a stotožnil sa s jeho rozhodnutím.

23. Ďalšie vyjadrenia strany sporu v rámci odvolacieho konania nepodali.

24. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal vec podľa § 378 ods. 1, § 379 a § 380 CSP a dospel k záveru, že odvolania oboch sporových strán sú dôvodné a rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej vyhovujúcej časti aj v napadnutej zamietajúcej časti a rovnako v časti týkajúcej sa nároku žalobcu na náhradu trov konania v merite veci v rozsahu 61 % zrušiť a vec mu v tomto rozsahu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

25. Predmetom odvolacieho prieskumu v zmysle rozsahu odvolaní podaných oboma sporovými stranami je rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým čiastočne vyhovel žalobe žalobcu o zaplatenie dlhu žalovaného z úverovej zmluvy uzavretej medzi jeho právnym predchodcom a žalovaným dňa 22.12.2014, keď žalovaným vznesenú námietku premlčania žalobou uplatneného nároku vyhodnotil ako neopodstatnenú a zároveň žalobu čiastočne zamietol, majúc za to, že tento úver je bezúročný a bez poplatkov vzhľadom na súdom prvej inštancie konštatovanú skutočnosť, že zmluva o úvere neobsahuje zákonné náležitosti v zmysle ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z., a to pokiaľ ide o dobu trvania zmluvy a termín splatnosti úveru, s čím súvisí a je aj osobitne oboma stranami sporu napadnutý výrok súdu prvej inštancie o nároku žalobcu na náhradu trov konania v rozsahu 61% vo veci samej.

26. Žalobca v odvolaní proti zamietajúcej časti rozsudku súdu prvej inštancie namietal, že súd prvej inštancie vyhodnotením vykonaného dokazovania nezistil správne skutkový stav veci, keďže podľa jeho názoru zmluva o úvere náležitosti v zmysle ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. obsahuje v jej článku V.

27. Podľa ust. § 191 ods. 1 CSP dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti., pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, keď v zmysle ods. 2 tohto ustanovenia vierohodnosť každého vykonaného dôkazu môže byť spochybnená, ak zákon neustanovuje inak.

28. Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Hodnotenie dôkazov môže robiť len súd, ktorý ich vykonal. Zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadruje, že záver, ktorý si sudca urobí o pravdivosti či nepravdivosti tvrdených skutočností vzhľadom na poznatky získané z vykonaných dôkazov, je

vecou vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Medzi skutočnosťami, ktoré boli tvrdené a boli predmetom dokazovania, sudca rozlišuje tie, ktoré sú pre spor rozhodné. Zákon nepredpisuje pravidlá, z ktorých by malo vychádzať hodnotenie jednotlivých dôkazov a ich hodnotenie vo vzájomnej súvislosti. Hodnotenie dôkazov je zložitý myšlienkový proces, ktorého podstatou sú čiastkové i komplexné závery sudcu o výsledkoch vykonaného dokazovania.

29. Základom hodnotiaceho princípu súdu by okrem ľudských a odborných skúseností mali byť pravidlá logického myslenia, ktoré tradičná logika formuluje do základných logických zásad. Vierohodnosť určitého poznatku získaného vykonaním konkrétneho dôkazu a teda aj jeho význam z hľadiska dôkazu pravdivosti či nepravdivosti skutkových tvrdení súd hodnotí jednak izolovane, jednak v porovnaní s poznatkami získanými vykonaním všetkých zostávajúcich dôkazov. Získané poznatky potom porovná s poznatkami získanými hodnotením ostatných dôkazov a uváži, do akej miery sú tieto poznatky súladné či protichodné, vzájomne sa dopĺňujúce a pod. Výsledkom celkového hodnotenia dôkazných prostriedkov je záver o pravdivosti tvrdených skutočností, ktorý je podkladom pre záver o tom, či a do akej miery účastník splnil svoju povinnosť preukázať skutkové tvrdenie. Také hodnotenie dôkazov, ktoré vyznie v záver, že pravdivosť skutkových tvrdení nemožno potvrdiť ani vylúčiť, povedie k tomu, že rozhodnutie súdu vyznie nepriaznivo pre účastníka, ktorého pravdivosť tvrdení mala byť preukázaná.

30. Zo zásady voľného hodnotenia dôkazov vyplýva, že nesprávnosť tohto hodnotenia možno vyčítať, len ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá pravidlám logického myslenia. Nemožno potom ani polemizovať so skutkovými závermi súdu a namietat', čomu uveril a čomu nie, že niektorý dôkaz nemá za pre skutkový stav dôležitý alebo naopak (6MCdo 1/2010).

31. Odvolací súd uvádza, že CSP určuje základné obsahové náležitosti a kvalitatívne požiadavky na odôvodnenie rozsudku v zmysle ust. § 220 ods. 2 SP, nakoľko odôvodnenie súdneho rozhodnutia je veľmi dôležitou súčasťou rozsudku, pretože z neho musí vyplývať, z čoho súd pri hodnotení dôkazov vychádzal, keď obsahom hodnotenia dôkazov je opísanie úvah súdu o tom, ktorý z vykonaných dôkazov považuje za hodnoverný a ktorý nie, aké zistenia z dôkazov vyvodil a prečo, ktoré si odporujú a ktoré sa vylučujú. Správnosť a úplnosť hodnotenia dôkazov je potom predpokladom vykonateľnosti a najmä preskúmateľnosti súdneho rozhodnutia, keď či je rozhodnutie preskúmateľné alebo nie sa dá zistiť len z jeho odôvodnenia.

32. Preskúmaním odôvodnenia napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd dospel k záveru, že pokiaľ ide o jeho zamietajúcu časť napadnutú odvolaním žalobcu, jej odôvodnenie zákonné kritériá presvedčivosti, zrozumiteľnosti, konzistentnosti a koherentnosti neobsahuje, nakoľko súd prvej inštancie v bode č. 13 napadnutého rozsudku uvádza, že žalovaný ako spotrebiteľ uzavrel s právnym predchodcom žalobcu dňa 22.12.2014 zmluvu o pôžičke, predmetom ktorej bol záväzok veriteľa - dodávateľa poskytnúť žalovanému pôžičku peňazí vo výške 2.000 eur a záväzok žalovaného splácať poskytnutú pôžičku v pravidelných mesačných splátkach v počte 60 v sume 59,30 eur s uvedením termínu splatnosti prvej splátky dňa 20.01.2015, termínu konečnej splatnosti 12/2019, pričom ďalšie splátky sú splatné vždy do 20. dňa v mesiaci, s uvedením doby trvania zmluvy „do splatenia všetkých záväzkov klienta podľa tejto zmluvy“, s uvedením ročnej úrokovej sadzby 28,71% celkových nákladov spotrebiteľa, RPMN, priemernej RPMN a celkovou sumou pôžičky 3.558 eur. Naproti tomu v bode 40 odôvodnenia preskúmaného rozhodnutia uviedol, že posúdením ex offio obsahu a formy úverovej zmluvy ako právneho titulu žalobcu na plnenie od žalovaného označenej ako „zmluva o pôžičke“ dospel k záveru, že táto neobsahuje náležitosti v zmysle ust. § 9 ods. 2 osobitného predpisu (zákon č. 129/2010 Z. z.) , a síce: doba trvania a termín splatnosti úveru, bez bližšieho vysvetlenia svojich právnych úvah. Uvedené závery súdu prvej inštancie sú pre odvolací súd nepreskúmateľné, javia sa ako protirečivé a rozporné, keď súd prvej inštancie neuviedol žiadne právne úvahy, na základe ktorých dospel k záveru o absencii náležitostí ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. v zmluve konfrontujúc tento právny záver s bodom 13 odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorom uviedol skutkové zistenia pokiaľ ide o obsah danej úverovej zmluvy. Vyslovený právny záver o absencii zákonných náležitostí zmluvy nekonfrontoval s ustáleniu súdnou judikatúrou v tomto smere ohľadom naplnenia požiadaviek a dikcie zákona v súdnej praxi alebo aspoň s niektorými súdnymi rozhodnutiami súdov viacerých stupňov, hoci v danom prípade vzhľadom na živosť danej právnej problematiky sa to javilo ako žiaduce a pre prípad odklonu od nej mu uvedenú povinnosť kladie ust. § 220 ods. 3 CSP. Odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie pokiaľ ide o žalobcom napadnutú zamietajúcu časť z pohľadu preskúmateľnosti úvah vedúcich k rozhodnutiu práve spôsobom zvoleným prvoinštančným súdom možno označiť za vnútorne nekonzistentné.

33. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Ak rozhodnutie neobsahuje náležitosti uvedené v ust. § 220 ods. 2 CSP, je nepreskúmateľné. Štruktúra odôvodnenia rozsudku je v priamej spojitosti so základným právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Ak súd pri odôvodňovaní rozsudku nepostupuje spôsobom, ktorý záväzne určuje ust. § 220 ods. 2 CSP, dochádza nielen k tomu, že rozsudok je nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov alebo pre ich nezrozumiteľnosť, ale aj k tomu, že základné právo na súdnu ochranu nie je naplnené reálnym obsahom. Konanie a rozhodovanie všeobecných súdov sa uskutočňuje v predpísanom ústave a zákonom rámci, rešpektovanie ktorého vylučuje svojvôľu v ich postupe, pričom vylúčenie svojvôle sa zabezpečuje viacerými prostriedkami, vrátane ich povinnosti svoje rozhodnutia zrozumiteľne odôvodniť. Odôvodnenie rozhodnutí má dovoliť stranám sporu posúdiť, ako súd v ich veci vyložil a aplikoval príslušné predpisy a akými úvahami sa spravoval pri svojom rozhodovaní. Vydaním nepreskúmateľného rozhodnutia sa strane sporu odníma možnosť v odvolacom konaní riadne brániť svoje práva a oprávnené záujmy, nakoľko je problematické zaujímať stanoviská k nezrozumiteľnému a nedostatočne zdôvodnenému rozhodnutiu. Vydanie nezrozumiteľného a nedostatočne zdôvodneného rozhodnutia je potrebné hodnotiť aj ako nesprávny procesný postup súdu, ktorým bolo znemožnené strane sporu, aby uskutočnila jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Samotné rozhodnutie musí byť logickým a právnym vyústením konania, pri jeho vydaní musia byť zachované formálne a obsahové náležitosti s dôrazom na prvky vykonateľnosti, zrozumiteľnosti a určitosť skutkových a právnych záverov a dôvodov vo vzťahu k výroku rozhodnutia. Obsahom práva na spravodlivý súdny proces (čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv základných slobôd) je umožniť každému bez akejkoľvek diskriminácie reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvôľné.

34. Odňatie možnosti konať pred súdom nezakladá samo tvrdenie strany sporu o existencii tejto vady, keď určujúcim je zistenie, že k vade takejto povahy skutočne došlo. Ak došlo k odňatiu možnosti konať pred súdom, táto skutočnosť je okolnosťou, pre ktorú odvolací súd napadnuté rozhodnutie zruší, pretože rozhodnutie postihnuté takouto vadou nemôže byť považované za správne, nakoľko odňatím možnosti konať pred súdom je nielen procesný postup súdu, ale aj rozhodnutie, v dôsledku ktorého strana sporu nemôže riadne uplatniť svoje práva v rámci odvolacieho konania. Obsahom práva na súdnu ochranu je právo strany sporu na rozhodnutie, ktorého dôvody sú zjavné a zreteľné v záujme záruky toho, že výkon spravodlivosti nebude arbitrárny. Ak je arbitrárnym rozhodnutím bez relevantného odôvodnenia porušené čiastkové právo na zákonné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je nepochybné, že nedochádza k skutočnej realizácii práva na súdnu ochranu a ku garancii základnej právnej istoty, ale k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces.

35. Vyššie uvedená argumentácia odvolacieho súdu sa potom vzťahuje aj voči žalovaným napadnutej vyhovujúcej časti rozsudku súdu prvej inštancie, ktorou uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.668,98 eur s príslušenstvom do 3 dní od jeho právoplatnosti nezohľadniac ako dôvodnú žalovaným vznesenú námietku premlčania žalobou uplatneného nároku žalobcu. V tejto súvislosti súd prvej inštancie totiž len v bode 41 odôvodnenia napadnutého rozsudku stroho a stručne uviedol, že na uložení povinnosti žalovanému vo výške 1.668,98 eur s príslušenstvom nič nemení ani žalovaným tvrdená námietka premlčania dlhu, keďže podľa listinných dôkazov žalobcu bol žalovaný v omeškaní už so zaplatením prvej splátky, splatnej dňa 20.01.2015, následne vykonal štyri úhrady/ splátky dňa 20.04.2015, 20.05.2015, 22.06.2015 a poslednú dňa 20.07.2015, tzn. že od splátky splatnej dňa 20.08.2015 žalovaný nevykonal žiadne úhrady, pričom žaloba bola doručená súdu elektronicky dňa 20.08.2018. Odôvodnenie vyhovujúcej časti rozsudku neobsahuje relevantné právne normy, ktoré problematiku premlčania plnení v splátkach osobitne v spotrebiteľských sporoch upravujú, ich výklad a spôsob aplikácie súdom prvej inštancie na prejedávanú vec. Odôvodnenie napadnutého rozsudku pokiaľ ide o vyhovujúcu časť a s tým súvisiace právne posúdenie opodstatnenosti žalovaným vznesenej námietky premlčania žalobného nároku je neprípustne zjednodušené, až laické, bez náležitej odbornej právnej argumentácie.

36. V tejto súvislosti je potrebné dať do pozornosti ust. §565 OZ, § 53 ods. 8, resp. 9 OZ, § 103 OZ, ako aj zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa.

37. Uvedené nedostatky odvolací súd nemôže nahrádzať, pretože podstatou odvolacieho konania je zabrániť prekvapivým rozhodnutiam bez možnosti podania riadneho opravného prostriedku, v rámci ktorého by strana sporu mala zachovanú plnú možnosť obrany proti argumentom súdu prvej inštancie a došlo by tak k porušeniu zásady dvojinstančnosti súdneho konania. Uvedený postup, v rámci ktorého by odvolací súd nahrádzal chýbajúce argumenty o základných právnych otázkach preskúmvanej veci, by znamenal nezabezpečenie riadneho prístupu k spravodlivému procesu po podaní odvolania.

38. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti, v napadnutej zamietajúcej časti a v napadnutej a zároveň aj súvisiacej časti o nároku žalobcu na náhradu trov konania pokiaľ ide o meritórne rozhodnutie v rozsahu 61% podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušil, keďže súd prvej inštancie svojím nesprávnym procesným postupom spočívajúcim v nedostatočnom vyhodnotení vykonaného dokazovania, v nedostatočnom právnom posúdení veci a v nedostatočnom, nezákonnom a arbitrárnom odôvodnení rozsudku porušil právo strán sporu na spravodlivý súdny proces, keď vzhľadom na dvojinstančnosť civilného sporového konania v záujme zachovania ich práva na spravodlivý súdny proces nie je účelné napraviť tento stav súdom odvolacím, a to za účelom predídania vydaniu prekvapivého rozhodnutia vo veci bez možnosti podania riadneho opravného prostriedku. Zásada zachovania práva oboch strán sporu na spravodlivý súdny proces v tomto prípade prevyšuje nad zásadou hospodárnosti konania.

39. Podľa ust. § 391 ods. 1 CSP odvolací súd vrátil vec súdu prvej inštancie v zrušenom rozsahu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, keď v ďalšom konaní bude súd prvej inštancie povinný opätovne vec prejsť so zameraním sa na vyššie uvedené právne aspekty veci, s tým, že nové rozhodnutie vo veci musí byť pre účely prípadného odvolacieho konania preskúmateľné pre strany sporu a aj pre súd odvolací a musí spĺňať náležitosti podľa ust. § 220 ods. 2 CSP (§ 391 ods. 3 CSP).

40. V novom rozhodnutí o veci rozhodne súd prvej inštancie aj o náhrade trov odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

41. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).